

Arrest

nr. 167 890 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoekende partij op 25 september 2014 een asielaanvraag indiende in Italië.

1.3. Op 24 maart 2016 wordt aan de Italiaanse overheden een terugnameverzoek gericht op grond van artikel 18 (1) d van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 11 april 2016 stemmen de Italiaanse overheden in met het terugnameverzoek vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : K.

voornaam : N.

geboortedatum : 02.09.1992

geboorteplaats : Manankoro

nationaliteit : Mali

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Mali, vroeg op 18.03.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteitsof reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 25.09.2014 een asielaanvraag indiende in Italië (Brescia).

De betrokkene werd verhoord op 22.03.2016 en verklaarde dat hij Mali in augustus 2014 verliet om met een vrachtwagen naar Algerije te reizen en daar 5 maanden in een huurhuis van zijn smokkelaar in Borso te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna met een taxi naar Libië te zijn doorgereisd om er tot 01.01.2016 in een huurhuis in Tripoli te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden. Hij gaf aan 2 maanden en 15 dagen in Milaan als dakloze te hebben geleefd om vervolgens met de auto naar België dor te reizen en er op 10.03.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 18.03.2016 een asielaanvraag in. Uit het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene blijkt dat hij reeds eerder dan aangegeven in Italië verbleef, aangezien het onderzoek een eurodac-1 resultaat d.d 25.09.2015 aangaf, wat impliceert dat de betrokkene er asiel vroeg.

Op 24.03.2016 werd een terugnameverzoek op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Italiaanse instanties, die op 11.04.2016 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij met de smokkelaar naar België was meegereisd. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië omdat hij liever in België wil blijven gezien zijn slechte situatie in Italië. De betrokkene verklaarde namelijk dat hij er dakloos was.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Italië, maar gaf aan dat hij zijn vingerafdrukken wegens illegale binnenkomst diende te laten registreren. Dienaangaande wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Italië.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte de betrokkene gewag van een in Italië (Milaan) verblijvende broer, die er een asielprocedure zou hebben lopen.

We wijzen er daarnaast op dat de Italiaanse instanties op 11.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met

betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, gezien zijn slechte situatie tijdens zijn verblijf daar. De betrokkene verklaarde geen problemen te hebben gekend inzake opvang of behandeling, maar gaf aan dat hij er dakloos was. Dienaangaande merken we op dat de betrokkene in Italië zal verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Ons inziens kan niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1992 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We merken op dat de betrokkene met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde rugproblemen te hebben. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere

lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien wordt geopperd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Uit de uiteenzetting van wat kan beschouwd worden als enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, alsook van de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Dat het EHRM oordeelt dat de lidstaten zich moeten onthouden van een overdracht naar een andere lidstaat indien deze overdracht strijdig is met art. 3 EVRM.

Dat bij de beoordeling van het dossier rekening moet worden gehouden met de voorzienbare gevolgen bij een overdracht, uitgaande niet alleen van de algemene landinformatie en ook van de specifieke situatie van de betrokkene.

Dat het EHRM verder oordeelt dat in geval van twijfel de autoriteiten voldoende gegevens en garanties moeten inzamelen om zich ervan te vergewissen dat de betrokkene effectief een menswaardige behandeling zal kunnen genieten in het land naar waar hij zal worden overgedragen.

De algemene situatie in Italië:

Door de massale instroom aan vluchtelingen is er geen opvang gegarandeerd in Italië. Het overleven in een land zonder staatsopvang noch eigen bestaansmiddelen om in opvang te voorzien, is strijdig met art. 3 EVRM.

De Belgische Staat meent daarentegen dat verzoeker wel opvang zal genieten.

Zij heeft geen enkele garantie ingewonnen bij de Italiaanse overheid over het dossier van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich louter op landinformatie, in het bijzonder het AIDA rapport.

Het rapport vermeldt: *“If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.*

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. ...

*However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.*¹⁷

If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.”

Vrij vertaald: *“Als terugkeerders tijdens hun eerdere verblijf in Italië niet werden ondergebracht in opvangcentra, hebben ze nog steeds toegang hiertoe. Door het gebrek aan beschikbare plaatsen in de opvangcentra en de fragmentatie ervan, is de periode vooraleer er een plaats vrij komt in het merendeel van de gevallen te lang. Het is onmogelijk om de tijd, die nodig is om een opvangplaats te krijgen in te schatten. Gedurende de laatste jaren werden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin II Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra werden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. Momenteel zijn er 11 centra voor de opvang van Dublin terugkeerders, waarvan er 7 specifiek bestemd zijn voor kwetsbare personen. Er zijn 3 centra in Rome, 3 in de Milaan, 2 in Venetië en 2 in Bologna en 1 in Bari. ...Echter, het gebeurt dat Dublin terugkeerders niet worden opgevangen en opvang vinden in zelf opgerichte vestigingen. Indien de vluchtelingen, reeds een vorm van bescherming hadden genoten toen zij in Italië waren, kunnen zij niet meer terecht in de opvangplaatsen van CARA. Zij kunnen echter worden opgevangen in deze centra, indien er voldoende plaatsen beschikbaar zijn om de administratieve procedure te heropstarten voor hun verblijfstitel.”*

Bovendien blijkt uit hetzelfde AIDA landrapport, dat er in 2015 een totaal van 14.019 asielzoekers werden overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten. Deze informatie is publiek toegankelijk, ook voor de D.V.Z. Dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het AIDA rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen, manifest ontoereikend zijn.

Hieruit kan er geenszins worden opgemaakt dat het gegarandeerd zou zijn dat de Italiaanse overheid Dublin terugkeerders ten laste zullen nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure.

Zie verder 01.05.2015, UN Human Rights Council: Italy, Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants (rescue at sea; border management; bilateral agreements; regional processes; detention of migrants; reception of migrants; etc.)

“20. Given the surge in the numbers of asylum seekers, the Italian reception system does not have sufficient capacity to provide adequate reception services in all cases.”

Vrij vertaald: *“Gelet op de stijging van het aantal asielzoekers, is er onvoldoende opvangcapaciteit om toereikende opvang te verlenen in alle gevallen.”*

De DVZ kon dit bijgevolg niet wettig oordelen. De bestreden beslissing is strijdig met de materiële en formele motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot besluit verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die *mutatis mutandis* van toepassing kunnen geacht worden op de onderhavige zaak:

Zie RvV 144188 van april 2015 : « le Conseil observe que les parties en présence ont dès lors manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation. Toutefois il ressort de ceux-ci que malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation d'Italie n'est pas comparable de celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. M.S. ainsi que souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience ne permet pas d'énervier ce constat.

En espèce, au vu des diverses informations sus évoquées dont disposait la partie défenderesse le Conseil estime *prima facie* qu'il lui appartenait à tout le moins d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui de se retrouver sans hébergement et sans les moyens de pouvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 CEDH) en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres au cas du requérant, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée »

Vrij vertaald: « De Raad stelt vast dat de partijen in het geding bijgevolg duidelijk een andere interpretatie geven aan de rapporten, voorgelegd aan de Raad. Niettemin blijkt uit deze laatste dat ondanks de maatregelen die werden genomen door de Italiaanse overheid, het niet gegarandeerd is dat elke asielzoeker die aankomt in Italië, ten laste zal worden genomen door de Italiaanse overheid – waarbij hij opvang zal genieten zonder dat hij gedwongen zal zijn om te wonen in zeer moeilijke omstandigheden – gezien de capaciteit van de centra regelmatig wordt overschreden – gedurende zijn asielaanvraag. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze in Griekenland, zoals onderzocht door het EHRM in het arrest M.M.S., wat de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing en tijdens de zitting, doet hieraan geen afbreuk.

In het onderhavige geval en op basis van de bovenstaande informatie waarover de verwerende partij beschikte, is de Raad *prima facie* van mening dat verweerder minstens het risico dat door de verzoeker was ingeroepen, had moeten onderzoeken, met name het feit dat hij zou moeten achterblijven zonder onderdak en zonder te beschikken over de vereiste middelen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud (hetgeen strijdig zou zijn met art. 3 EVMR) en dat zij hierbij rekening had moeten houden met de actuele situatie die was aangehaald door de verzoeker en met de bijzondere elementen eigen aan zijn zaak, ook indien deze elementen niet wijzen op een “verhoogde kwetsbaarheid”.

Dat de verwerende bijgevolg niet heeft voldaan aan het motiveringsplicht noch aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

RvV 144400 : “A cet égard il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que la requérante ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse n'a pas manqué à cette exigence et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoquée par la partie demanderesse en termes des plaidoiries, et non contestée par la partie défenderesse. »

Vrij vertaald : « In dit opzicht volstaan de verwijzingen naar de rechtspraak door de verwerende partij niet en evenmin het loutere feit dat verzoeker niet behoort tot een bijzondere kwetsbare groep, zeker niet als men rekening houdt met de massale instroom van asielzoekers in Italië, die werd ingeroepen. Daarenboven bestaat het risico dat verzoeker wordt vastgehouden, gedurende zijn tweede asielprocedure (risico op onderduiken- risico op onttrekking aan een repatriëringsprocedure).

De levensomstandigheden in de gesloten centra zijn echter ronduit ondermaats:

« The conditions of administrative detention of migrants are very poor and vary considerably from centre to centre. This is mainly due to the fact that the management of each CIE is assigned to private entities, through public procurement contracts, exclusively based on a 'value for money criterion'.⁴¹⁴ Thus, the basic services provided and their quality varies from centre to centre but is generally very low and inadequate. » (p. 94)

Vrij vertaald : « De opvangomstandigheden bij administratieve detentie van vreemdelingen zijn zeer karig en variëren van centrum tot centrum.De basisdienstverlening en de kwaliteit ervan varieert van centrum tot centrum maar is in het algemeen zeer laag en ondermaats.”

“On 24 January 2014, some doctors of the NGO Medici per i diritti umani (MEDU) visited the CIE of Trapani Milo, where they found appalling conditions. The entity managing the CIE at that time was not able to provide services and basic necessities: inside the centre there was a lack of pens, paper and detergents. The kit for entering detainees, containing basic necessities and underwear, were dramatically reduced or absent” (p. 95)

Vrij vertaald: "Op 24 januari 2014, hebben sommige dokters van de NGO MEDU het opvangcentrum te Trapani Milo bezocht, waar zij onthutsende omstandigheden vaststelden. De entiteit die het centrum toeleidde kon geen basisdiensten verlenen: er was een tekort en balpennen, papier, detergenten. Het pakket voor de nieuwe asielzoeker, met de basisbenodigheden en ondergoed, was op een dramatische wijze beperkt of gewoon afwezig."

Tenslotte blijkt uit het AIDA rapport dat de procedurele waarborgen om zich te verzetten tegen de detentie in de praktijk vaak loutere formaliteiten zijn (p. 92 e.v.)

Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker:

Indien verzoeker geen toegang krijgt tot het open opvangnetwerk gedurende zijn tweede asielaanvraag, dan beschikt hij over onvoldoende middelen om zelf in te staan voor zijn onderhoud.

Hij verklaarde namelijk zelf dat hij, na het einde van zijn eerste asielprocedure, dakloos werd in Italië. Hij kan niet werken in Italië gedurende zijn asielaanvraag, en spreekt zelfs onvoldoende Italiaans om te kunnen werken. Hij beschikt evenmin over familie in Italië, behoudens zijn broer die eveneens afhankelijk is van het Italiaanse opvangnetwerk.

Indien hij vastgehouden wordt, zal hij leven in mensonwaardige omstandigheden.."

2.3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM

2.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.3.2.2.2. De verzoekende partij betoogt in haar middel dat door de massale instroom aan vluchtelingen er geen opvang gegarandeerd is in Italië, dat het overleven in een land zonder staatsopvang noch eigen middelen om in opvang te voorzien strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat de Belgische Staat meent dat de verzoekende partij wel opvang zal genieten maar dat zij geen enkele garantie heeft ingewonnen bij de Italiaanse overheid over het dossier van de verzoekende partij, dat zij zich louter baseert op landeninformatie, in het bijzonder het AIDA-rapport. Na citeren uit het AIDA rapport stelt de verzoekende partij dat uit dit rapport blijkt dat in 2015 in totaal 14.019 asielzoekers werden overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten, dat dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen manifest ontoereikend is, dat hieruit geenszins kan opgemaakt worden dat de Italiaanse overheid Dublin-terugkeerders zullen ten laste nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure. Voorts verwijst de verzoekende partij nog naar een rapport van UN Human Rights Council, Italy van 1 mei 2015 waarin wordt gesteld dat gelet op de stijging van het aantal asielzoekers er onvoldoende opvangcapaciteit is. De verzoekende partij verwijst naar twee arresten van de Raad die zij *mutatis mutandis* van toepassing acht.

Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat het risico bestaat dat zij wordt vastgehouden gedurende haar tweede asielprocedure en dat de levensomstandigheden in gesloten centra ondermaats zijn alsook dat blijkt uit het AIDA rapport dat de procedurele waarborgen om zich te verzetten tegen de detentie in de praktijk vaak loutere formaliteiten zijn.

Betreffende haar persoonlijke situatie stelt de verzoekende partij dat indien zij geen toegang krijgt tot het open opvangnetwerk gedurende haar tweede asielprocedure, zij over onvoldoende middelen beschikt om zelf in te staan voor haar onderhoud, dat zij verklaarde dat zij, na het einde van haar eerste asielprocedure, dakloos werd in Italië, dat zij gedurende de asielaanvraag niet kan werken in Italië en zij onvoldoende Italiaans spreekt om er te werken. Zij stelt niet te beschikken over familie in Italië, behoudens haar broer die eveneens afhankelijk is van het Italiaanse opvangnetwerk, dat indien zij vastgehouden wordt, zij in mensonwaardige omstandigheden zal leven.

2.3.2.2.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd.

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?"

Heeft u bezwaar mocht Italië uw asielaanvraag behandelen? Waarom?

Ja, ik wil liever in België blijven gezien mijn slechte situatie in Italië.

Heeft u problemen gekend wat betreft opvang of behandeling?

NEEN. Ik was dakloos in Italië".

Betreffende het feit dat de verzoekende partij dakloos was in Italië, en dit opnieuw aanvoert als persoonlijke omstandigheid in haar verzoekschrift, dient er in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu de verzoekende partij thans in andere omstandigheden, met name als Dublinterugkeerder, Italië zal binnenkomen. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing kan hieromtrent gelezen worden wat volgt:

"We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, gezien zijn slechte situatie tijdens zijn verblijf daar. De betrokkene verklaarde geen problemen te hebben gekend inzake opvang of behandeling, maar gaf aan dat hij er dakloos was. Dienaangaande merken we op dat de betrokkene in Italië zal verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

"We wijzen er daarnaast op dat de Italiaanse instanties op 11.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming."

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving

on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag."

En:

"De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien wordt geopperd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

En:

"We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Tevens wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublin-Verordeningen. Naast het arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken

Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de opvangmogelijkheden, die in onderhavig arrest, zoals blijkt uit wat volgt, niet door de verzoekende partij worden weerlegd, is het betoog van de verzoekende partij dat zij over onvoldoende middelen beschikt om zelf in te staan voor haar onderhoud, niet dienstig.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij indien zij vastgehouden zal worden, zij in mensonwaardige omstandigheden zal leven, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij zal vastgehouden worden, zoals blijkt uit punt 2.3.2.2.4., zodat dergelijk betoog niet dienstig is.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan.

2.3.2.2.4. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, gelinkt aan de massale toestroom van asielzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er in Italië sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar het AIDA-rapport (update december 2015) om onder meer aan te geven op welke wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Tevens wordt vermeld dat uit ditzelfde rapport blijkt dat de bijkomende tijdelijke opvangcapaciteit opgericht met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen specifiek voor Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 niet meer operationeel is, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie: *“Het rapport meldt dat “Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake”*. Tevens wordt verwezen naar het document *“Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap, Brussel, 01.10.2015”* dat handelt over de opvangcapaciteit in Italië en zich in het administratief dossier bevindt. In de bestreden beslissing wordt verder nog verwezen naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *“L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *“Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, juli 2013; *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015.

Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van een toonaangevend rapport van een gezaghebbende organisatie met betrekking tot de

situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing hoofdzakelijk verwezen naar het AIDA-rapport met update van december 2015 en tevens naar het document *"Italian Roadmap"* en naar de overige hierboven vermelde documenten, die zich in het administratief dossier bevinden. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, waarin gesteld wordt dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM 2 april 2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114) en dat ook in het arrest A.M.E. v. Nederland werd gesteld dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van M.S.S. (EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E. v. Nederland*).

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met de loutere stelling dat door de massale instroom van vluchtelingen er geen opvang gegarandeerd is in Italië weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Immers wordt hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd: *"Ons inziens kan niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).*

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Betreffende de opvang citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport, doch weerlegt zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de opvangmogelijkheden in Italië niet. Waar zij stelt dat uit dit rapport blijkt dat in 2015 in totaal 14.019 asielzoekers werden overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten, dat dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen manifest ontoereikend is, dat hieruit geenszins kan opgemaakt worden dat de Italiaanse overheid Dublin-terugkeerders zullen ten laste nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opvang van Dublin-terugkeerders immers gemotiveerd als volgt:

"De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien wordt geopperd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases

reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de capaciteit van het SPRAR-netwerk te vergroten en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had. Met haar beweringen maakt de verzoekende partij alleszins *in casu* niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de verhoging van de opvangcapaciteit.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. De verzoekende partij bevindt zich thans niet in de situatie dat zij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, zij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van haar betoog omtrent de opvangsituatie in Italië op verscheidene 'recente' arresten van de Raad. Met betrekking tot die arresten, dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat de verzoekende partij niet aantoonst zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Met haar betoog omtrent het AIDA-rapport van 31 december 2015, de massale toestroom waarmee Italië wordt geconfronteerd en de verwijzing naar een rapport van 1 mei 2015 UN Human Rights Council, Italy gaat de verzoekende partij niet alleen voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoonst dat met die toestroom rekening werd gehouden. Zij gaat tevens voorbij aan het feit dat niet iedere vreemdeling die Europa bereikt via Italië effectief een asielaanvraag indient in Italië en er effectief dient te worden opgevangen door de Italiaanse autoriteiten.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en dat de Italiaanse instanties het akkoord ook uitdrukkelijk bevestigd hebben, de verwerende partij nog bijkomende garanties had dienen te vragen.

De verzoekende partij maakt *in casu* ook niet aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Italië (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat *in concreto* werd nagegaan wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië.

In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat het risico bestaat dat zij wordt vastgehouden gedurende haar tweede asielprocedure en dat de levensomstandigheden in gesloten centra ondermaats zijn alsook dat blijkt uit het AIDA rapport dat de procedurele waarborgen om zich te verzetten tegen de detentie in de praktijk vaak loutere formaliteiten zijn, beperkt zij zich tot de loutere hypothese vastgehouden te worden gedurende haar tweede asielprocedure, doch maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk. Zij toont niet aan op welke gronden zij omwille van een tweede asielprocedure kan menen vastgehouden te worden bij een terugkeer naar Italië. Zodoende is haar betoog over de leefomstandigheden in de gesloten centra en over de procedurele waarborgen om zich te verzetten tegen detentie niet dienstig.

De verwerende partij heeft rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, op het eerste gezicht werd wel degelijk ernstig onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Gezien de verzoekende partij de aangevoerde schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel volledig verbindt aan haar uiteenzetting betreffende de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen, gelet op het *prima facie* niet aannemelijk maken van een schending van voornoemde bepaling, dat ook een schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.3.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER